

I øvrigt vil jeg sige med Hensyn til dette Lovforslag og den Behandling, det har været Genstand for, at jeg hele Tiden har lagt Hovedvægten paa Udvalgsbehandlingen og derfor ogsaa for saa vidt selv beklager, at Lovforslaget er kommet saa sent frem. Jeg vil da slutte med at sige det samme, som min højtærede Forgænger som Justitsminister udtalte, naar der var absolut og decideret Uenighed om et Forslag, han fremsatte: Det ærede Medlem skal se, vi bliver nok enige i Udvalget.

Brandes: Jeg tror ikke, der er nogen Grund til, at den højtærede Justitsminister og jeg veksler de Behageligheder, som vi begge er i Stand til at finde overfor hinanden. Vi plejer at komme saa godt ud af det sammen, Justitsministeren og jeg, at der kan være et Haab om, at det ogsaa ender med Fred og Forlig om denne lille Sag.

Det forekommer mig, at den højtærede Justitsminister ikke gjorde det klart, hvorfor Socialdemokratiet har skiftet Stilling overfor et ikke meget indviklet Spørgsmaal som det, Lovforslaget omhandler. Jeg tror ikke, det kan ligge i, at Socialdemokratiet nu er Regeringsparti, og at Ministeren, der tidligere var Ordfører for sit Parti, nu er Minister. Jeg antager altsaa, der maa ligge større Bevæggrunde bagved end dette rent tilfældige politiske Fænomen. Ganske vist har Holberg noget om, at naar Mænd kommer i Kollegier, faar de undertiden ligesom en Taage for Øjnene, som bringer dem til ikke at kende deres tidligere gode Venner, og som maaske ogsaa bringer dem til ikke at kende deres tidligere Standpunkter saa nøje, som andre kunde ønske.

Men der er ingen Grund heller for mig til at forlænge denne Debat. Jeg har været nødt til at sige til den højtærede Minister, at mit Parti staaer paa det samme Standpunkt, som det har staaet paa overfor denne Sag nu i en Aarrække. Vi er gaaet med til en Forlængelse af en Krigslov — uden at være synderlig overbevist om, at en saadan Forlængelse var nødvendig —, fordi dette forlangtes fra Administrationens, fra Politiets Side, og fordi man overmaade nødig vilde besværliggøre denne administrative Virksomhed. Vort Synspunkt deltes altsaa ikke af Socialdemokratiet, men det lod sig drage over til en saadan Betragtning. Derfor er det naturligt, at jeg ikke havde ventet at se dette Forslag fra den højtærede Minister, idet jeg oprigtig talt troede, at Loven meget vel kunde undværes. Nu mener den højtærede Minister, at den ikke kan undværes, og jeg er altsaa paa mit

Partis Vegne villig til at gøre det samme overfor ham, som vi med større Uvillie gjorde overfor en tidligere Minister, til hvilken vi ikke var saa tæt knyttet som til den nuværende Minister og hans Regering, men videre er det mig ikke muligt at strække mig. Naar den højtærede Minister sagde til mig, at det kunde jo ikke en Gang nytte, at han kom med Oplysninger, for jeg havde paa Forhaand erklæret, at jeg ikke kunde være med til den famøse § 6, skal jeg dertil svare, at de Oplysninger, jeg ønsker, drejer sig om Hovedspørgsmaalet i Forslaget, nemlig om man nu skal gaa til igen at ophæve den for de fremmede sikrende Bestemmelse, der fandtes i Loven af 15. Maj 1875.

Justitsministeren (Steincke): Jeg ved ikke, hvorfor det ærede 17de tingvalgte Medlem indledede sine sidste korte Bemærkninger med at fremhæve det urimelige i, at vi vekslede de Behageligheder, som vi begge var i Stand til. Jeg hørte nok det ærede Medlem nævne forskellige af mine gode Egenskaber, men det var formodentlig, fordi det ikke var overflødigt; jeg har derimod ikke fremhævet en eneste af det ærede Medlems Egenskaber eller overhovedet sagt ham nogen Behagelighed eller Ubehagelighed udover den, at det undrede mig, at en saa intelligent Mand, der stadig overraskes af nyt her i Verden, ikke kunde forestille sig, at jeg var i Stand til i Udvalget at give Oplysninger, som kunde ombestemme ham.

Det ærede Medlem beklagede, at jeg ikke gjorde det klart, hvorfor Socialdemokratiet havde skiftet Stilling. Det ærede Medlems Udtalelser i saa Henseende maa vel referere sig til § 2 i Lovforslaget, der gaar ud paa at ophæve indtil videre den gamle Bestemmelse i § 13 i Fremmedloven af 1875, at enhver, der havde været 2 Aar her i Landet, ikke kunde udvises, uanset at han ikke var i Besiddelse af Indfødsret og ikke havde erhvervet Forsørgelsesret her i Landet, en Bestemmelse, der har været gældende Ret lige fra 1875 til Krigstiden. Det var Indholdet af denne Bestemmelse, som min Forgænger foreslog i 1920—21, mod hvilken vi optraadte fra Socialdemokratiets Side ud fra en forklarlig, men dog overdreven Optimisme, idet vi troede eller ventede, at Forholdene ude i Verden saa snart vilde trække sig i Lave, at der ikke var Brug for en saadan Undtagelsesbestemmelse som den i § 2. Hvis jeg ikke husker fejl, lod Socialdemokratiet sig imidlertid overbevise af de Oplysninger, der forelaa, og af den Situation, der